

- 2) Såfremt det første præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende, er den nationale ret da forpligtet til at foretage en sådan prøvelse ex officio eller kun, såfremt en af parterne udtrykkeligt gør gældende, at der foreligger en tilsidesættelse af EU-retten?
- 3) Skal artikel 26, stk. 2, TEUF, artikel 35 TEUF og artikel 56 TEUF fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning som den, der er indeholdt i artikel 24/C og 24/D i den almindelige skattelov, når et ungarsk handelsselskab, som delvist udøver handelsvirksomhed i andre EU-medlemsstater, i medfør af denne lovgivning ikke kan ansætte en ungarsk statsborger, der tidligere har været medlem af ledelsen i et andet ungarsk handelsselskab, der udøver virksomhed på det indre marked, som medlem af selskabets ledelse, alene af den grund, at dette andet handelsselskab har akkumuleret en skattegæld af en vis størrelse, når akkumuleringen af denne gæld ikke kan tilregnes den pågældende ungarske statsborger i dennes egenskab af tidligere medlem af ledelsen i dette selskab?

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Kúria (Ungarn) den 12. maj 2014 — Weltimmo s.r.o
mod Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság**

(Sag C-230/14)

(2014/C 245/07)

Processprog: ungarsk

Den forelæggende ret

Kúria

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Weltimmo s.r.o

Sagsøgt: Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 28, stk. 1, i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF ⁽¹⁾ af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (herefter »databeskyttelsesdirektivet«) fortolkes således, at en medlemsstats nationale bestemmelser inden for medlemsstatens område kan finde anvendelse på en ansvarlig for behandling af oplysninger, som udelukkende er etableret i en anden medlemsstat, og som driver en webside med formidling af fast ejendom, hvor der bl.a. annonceres for ejendomme beliggende på den førstnævnte medlemsstats område, når indehaverne af ejendommene har videregivet deres personlige oplysninger til et medie (server), hvor oplysningerne opbevares og bearbejdes, og som tilhører websidens administrator og er placeret i en anden medlemsstat?
- 2) Skal artikel 4, stk. 1, litra a), i databeskyttelsesdirektivet, sammenholdt med direktivets 18.-20. betragtning samt artikel 1, stk. 2, og artikel 28, stk. 1, fortolkes således, at Magyar Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság (herefter »databeskyttelsesmyndigheden«) ikke kan anvende den ungarske databeskyttelseslov som national ret på en administrator af en webside med formidling af fast ejendom, som udelukkende er etableret i en anden medlemsstat, selv om der på websiden bl.a. annonceres for ungarske ejendomme, hvis indehavere — formentlig fra ungarsk område — har videregivet oplysninger om deres ejendomme til et medie (server), hvor oplysningerne opbevares og bearbejdes, og som tilhører websidens administrator og er placeret i en anden medlemsstat?
- 3) Har det betydning for fortolkningen, om den tjenesteydelse, der leveres af den databehandlingsansvarlige person, som administrerer websiden, er rettet mod en anden medlemsstats område?
- 4) Har det betydning for fortolkningen, om oplysningerne vedrørende de ejendomme, der befinder sig på den anden medlemsstats område, samt indehavernes personlige oplysninger faktisk er indsamlet på denne anden medlemsstats område?
- 5) Har det betydning for fortolkningen, om de personlige oplysninger i forbindelse med de pågældende ejendomme er personlige oplysninger om en anden medlemsstats borgere?
- 6) Har det betydning for fortolkningen, om indehaverne af den i Slovakiet etablerede virksomhed har bopæl i Ungarn?

- 7) Såfremt det ud fra besvarelsen af ovenstående spørgsmål viser sig, at den ungarske databeskyttelsesmyndighed kan behandle en sag, men ikke kan anvende national ret, idet den derimod skal anvende etableringsmedlemsstatens ret, skal databeskyttelsesdirektivets artikel 28, stk. 6, da fortolkes således, at den ungarske databeskyttelsesmyndighed alene kan udøve de beføjelser, der er fastsat i databeskyttelsesdirektivets artikel 28, stk. 3, i overensstemmelse med bestemmelserne i etableringsmedlemsstatens lovgivning, og at den derfor ikke har beføjelse til at pålægge en bøde?
- 8) Skal begrebet »adatfeldolgozás« [bearbejdning af oplysninger], der anvendes i såvel artikel 4, stk. 1, litra a), som artikel 28, stk. 6, i [den ungarske version af] databeskyttelsesdirektivet, anses for at være identisk med begrebet »adatkezelés« [behandling af oplysninger], som anvendes i det pågældende direktivs terminologi?

⁽¹⁾ EFT L 281, s. 31.

Sag anlagt den 12. maj 2014 — Europa-Kommissionen mod Kongeriget Nederlandene

(Sag C-233/14)

(2014/C 245/08)

Processprog: Nederlandsk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved M. van Beek og C. Gheorghiu, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Kongeriget Nederlandene

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Kongeriget Nederlandene har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 18 TEUF (sammenholdt med artikel 20 TEUF og 21 TEUF) og artikel 24, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF ⁽¹⁾ om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, idet den mulighed for, at studerende, der studerer i Nederlandene, kan få billetprisnedsættelser ved benyttelse af offentlige transportmidler, af Kongeriget Nederlandene er blevet forbeholdt nederlandske studerende, som er indskrevet på en privat eller offentlig læreanstalt i Nederlandene, og studerende fra andre medlemsstater, der er erhvervsaktive i Nederlandene eller dér har erhvervet ret til tidsubegrænset ophold.
- Kongeriget Nederlandene tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

1. Mens nederlandske studerende kan få et rejsekort til offentlige transportmidler til studerende (det såkaldte »OV-studentenkaart«), med hvilket de kan benytte offentlige transportmidler i Nederlandene gratis eller til nedsat takst, skal de studerende fra andre medlemsstater, der hverken er erhvervsaktive i Nederlandene eller dér har erhvervet ret til tidsubegrænset ophold, betale fuld takst for benyttelse af disse transportmidler.
2. Kommissionen er af den opfattelse, at de nederlandske lovbestemmelser indebærer en direkte forskelsbehandling på grundlag af nationalitet, idet unionsborgere, der ikke er nederlændere, behandles mindre gunstigt end nederlændere. Nederlandene har dermed ikke opfyldt sine forpligtelser i henhold til artikel 18 TEUF, sammenholdt med artikel 20 TEUF og 21 TEUF.
3. Desuden foreligger der en indirekte forskelsbehandling på grundlag af nationalitet, når en national ordning, selv om den er neutralt affattet, faktisk stiller en meget større procentdel af bestemte personer ringere, medmindre denne forskelsbehandling er begrundet i objektive forhold, som intet har at gøre med forskelsbehandling på grundlag af nationalitet.